

Francúzska fotka

Mazingarbe, 11/07/18

neskoro

I

Čakala len provizórna posteľ s vyležaným poloblúkom, poprekryvaná ledabolo zožmolenou dekou. Ako každú noc. Jedna z radu, takmer uprostred telocvične pod závesnými hodinami. Jej vetchá konštrukcia kvílila pri každom posune, vyrývajúc hlbšie a hlbšie škáry do dávno plesnivého koberca. Keby sme sa na nej chceli potme tajne milovať, svojvoľne by sa uzavrela a pohltila všetko. To by si tu ale musel byť.

II

Asi pracuješ v záhrade, tej čo si pamätám iba z fotiek. Január- záber, marec- pohľad len pre mňa, jún a stromy, august záber, august II. ten istý záber, september a hrable navyše, október záber, november, naživo len raz...

Pod', mama uvarila čaj.

III

Pouličné svetlo cez škáry v roletách jemne osvetlilo moje telo: vystúpené rebrá a priženské boky. Spomínaš si na mňa ešte takto? Kanálikmi odtekala posledná použitá voda a sklá zostávali zarosené. Tak tu ležím so svojou rozpadnutou schránkou. A ona ma súdi. A prepúšťa chlad z kachličiek, do chrbta a celoplošne.

Mazingarbe 12/07/18

skoré ráno

Na severe Francúzska je cez leto chladno, všetci fasujú skrátene vychádzky a modré šuštiakové bundy. Pri pohybe počuješ šumenie mora. Tridsiatich dogabaných prepínakov. Chodíme v kruhu.

„Keď privrieš oči, všetko tu vyzerá ako doma, ako naše stromy, tie v mestskom parku,“ pozerá na vypuklé brucho a ja jej do prostriedku čela, ľudia vtedy zvyknú zneistiť.

„Koľko ľudí si tam vzala?“

„Dvoch a neviem, koho z nich ľutujem viac!“ vyprskne takmer besne. Nikdy nebude mať peknú pleť ani vodičský preukaz. Ukazovala mi video, vlastný epileptický záchvat na Vianoce v kostole. A rozprávala. Pena, sliny, hlien a ruka muža presne uprostred pod záškľbmi povytiahnutou sukňou. Zanevrela. Vždy, keď autobus obchádza kostol, odvráti sa.

obed

V sále je ťažký vzduch a priveľa osadenstva.

„Keď toto pripravujú cezpoľným, nechcem vedieť, čo jedia doma.“ Sara prehrabáva tmavú ryžu, padá jej z každej strany taniera.

„V niektorých regiónoch bol najmä v dávnejších dobách rozšírený kanibalizmus, za tieto reči by si zmizla prvá!“ Jaques rozdáva lístky na alkohol, každému dva, pekným dievčatám tri, sebe ostatok. Na ľavej strane mu chýba kus ucha. Príde mi nevoľno, schamrem svoje dva lístky. Zagánim a miznem.

večer

Ženy v sprchách ma vôbec nepriťahujú, rada je pridlhá. Po pribuchnutí dvier sa okolo mňa ovinie vôňa rovnakého šampónu kráť osem a niekoľko pohľadov. Vysoká skraja si ma premeria. Od vrchu dole, zdola... približne do stredu. „Štetka!“

noc

V uličkách tohto mesta majú chlad, tulákov a tehlové steny. Keby si tu bol, donútila by som ťa fotografovať ma. Pred každou. 10000-krát a ešte jeden raz tebe do mysle. Predstavuj si ma. Dlhovlasú, s celistvým uchom, kanibalku, v modrej šustiačke s nevyholeným prirodzením. Lebo to sa tu teraz nosí. Nediv sa. Takto na mňa myslí.

Mazingarbe, 13/07/18

priskoré ráno

I

„O desať minút odchod!“ zavreští Sara a vrhne sa na mňa. Bruchom napred, ako do vody. Tá postel'ná mrcha nás schamre dokopy a cvak.

„Ak sa sem vrátíme, opravíš to...“

Cesta.

Za oknami autobusu prebiehajú stromy, skrehnuté, tie skoro slovenské. Osamelosť. Čítam z tvojho posledného listu: *...kúpil som si cigarety, s tým, že keď mi budeš príliš chýbať, tak pôjdem fajčiť. Ani som ich neotvoril...*

Daj sa vypchať!

II

Zbalili nám obed so sebou. Milé. Tuniakové sendviče. Pane na nebesách, za čo?! Škrknutie papiera, vysunutie sendviča, smrteľný zápach, sústo, hrôza, sústo, panika. Škrknutie obalu kráť tridsať: smrť, smrť, smrť, smrť, smrť, smrť, smrť, smrť, smrť, smrť, smrť, smrť...

Arras, 13/07/18

poobedie

Vyzeráme ako homelesáci. Pred akousi katedrálou.

„Podľa Feng-Šuej na fotke nesmieme stáť v trojuholníkovom usporiadaní, nemienim mať kvôli vám život skafraný ešte viac, ako v tomto debilnom momente!“

„Tebe už fakt drbe.“

Zamávala mu prostredníkom pred objektívom, rozoberajúc ustálenú skupinu.

Dobrá energia pre všetkých, blesk.

večer

Vymieňam lístky na alkohol za cigarety.